

از جای خود مجنم چون قطب اسها . و بنده انرا تضمین کرده و
توضیحاً این شعر را قبل از آن جای داده بودم : باختلاف قافیه
این شعر خوش سرود - مسعود ان ادیب و امیر بزرگوار . علاقه ای
که این شعر دارم نه بواسطه خوبی ان است بلکه از آنجاست که نمیخواهم
در اشعارم يك مضمونی از دیگران استعمال شود .

ارادت مند رعید یاسمی

(قارون)

« توانگر بنوا »

یکی از نرگان چند ماه پیش از این در یکی از دهات شمالی
هرتی از میر در تل های ساردیس (شهر قارون) بکندن زمین
مغلول بود . ناگاه تپه‌ی وی بکوزه سفالین خورد و در ان کوزه
سی عدد بول طلای مسکوک پسته قارون نمودار گردید . حفاران
بر اثر ان کوزه بمقبره رسیدند که بنای ارمندم شد . و بقدراری
ظروف و استخوان در ان باقی بود .

حفاران چنین حدس میزنند : که صاحب این نقود از ترس
سپاهیان پارس که سرداری کسورس پادشاه ایران بر مملکت قارون
غلبه کرده اند نقود خود را در این قبر پنهان ساخته و شاید در
همین جنک گفته شد . و احدی از گنج کوچک او خبر دار نشده
و بدین سبب نازمان ما باقی مانده است .

هردوت - مورخ معروف یونانی کرچه تاریخ قارون را با افسانه های معروف زمان خویش مزوج نموده اما خواننده میتواند حقایق را از افسانه ها بخوبی تمیز دهد . از انجمله مینگارد : قارون تنها يك نفر دولتمند نبود بلکه یکی از علمای بلند مرتبه محسوب میشد و سولون حکیم بهمین مناسبت او را زیارت کرد .

قارون با اینک بسیار مال دوست بود و هرچه بدست می آورد ذخیره میکرد باز هم رعابای او با او عطف و مهربان بودند بسبب اینک محبوب ترین فرزندانش را روزگار از دستش گرفته بود .

شرح این واقعه این است که قارون دو پسر داشت یکی کروکور و دیگری صحیح و سالم و محبوب قلب پدر . هبی در خواب دید که فرزند محبوب او متغریب گفته خواهد شد . برای جاو گیری از گشته شدن وی سعی جهد و جهد نمود و التماس کرد که هرگز اسلحه فتنه را خود بر ندارد و او را از سواری و همسکار منع میکرد .

اما از پسر هوی زیاد بصحبت دوست و رفیق دانت . از تضای روزگار جوانی (ادراسنی) نام با و دوست شد و قارون اذن داد که روزی با هم شکار بروند در هنگام شکار تیری از کان (ادراسنی) بخطا بر قلب فرزند قارون افتاد و در زمان بدروه زندگانی گفت : ادراسنی نزد قارون آمده و قاجحه را بداد و خبرداد

و خواهش کرده قارون بگوید این کناه ادرا بکشد . اما قارون
ستمگر نبود حجام مصیبت را نوشید و صبر و سکوت اختیار
کرد و دانست که (ادراستس) آلتی بوده است در نتیجه تقدیر .
دو سال بعد از این فاجعا (کورس) پادشاه عجم بسمت
ملکت قارون سپاه کشید و قارون نیز با لشکر بسیار بهارزه هتافت
ولی در جنگ اول شکست خورده و به قهقرا برگشت و در شهر خود
(ساردیس) متحصن گردید .

(شاید در همین وقت ان شخصیکه اکنون تقود ار پیدا
شده از ترس سپاه جنگجوی فارس تقود خود را پنهان
کرده باشد) .

انگاه کورس با سپاه در رسید و شهر را مفتوح نمود و
قارون در لباس عمومی اهل شهر پنهان شد روزی با ان پسرکنک
و کور خود در راهی می رفتند یکی از سپاهیان کورس شناخته تصد
گفتن او کرد .

ان پسر بی اختیار گفت : (قارون را مکش) سپاهی این
سبب قارون را شناخته او را نزد پادشاه ایران برد پس خرمن
چوبی مهیا کردند که او را زنده بسوزانند اما پادشاه ایران او را
تصفید و از سوختن نجات داد .

قارون وقتی ناخت و ناز و هرج و مرج لشکر فارس را در
شهر خود دید بگورس گفت : سپاهیان هماغه میکنند ؟

کورس جواب داد : مملکت تو را غارت میکنند قارون با
تأمف گفت : این مملکت دیگر از من نیست از کورس است (این
جواب درسامه کورس اثر بزرگی کرده و فرمان داد تا سپاه از غارت
مملکت دست بردارند .

قارون بعد از این گرفتاری مدت کمی بیش زنده نبود انهم در
زند و اسارات .

اما بخت فپروز با کورس پادشاه ایران روز انزون همراهی
میکرد و از این رو تمام بلاد فینقی و بابل را فتح کرد و یهودیان را از
غربت رها کرده از بابل بفرسطين فرستاد یعنی در همان مکانیکه بنای
قبله خود را گذارده اند .

ترجمه و حید از الهلال

انروز پادشاه ایران (کورس) یهودیان را که در اسارات و غربت
گرفتار بودند بفرسطين فرستاد . امروزم انگلیس اقدام بکورس میکند و
انانرا بفرسطين سوق می دهد . اما بین تفاوت ره از کجا است
تا بکجا . کورس انها را برای نجات از مذات و غریبه بفرسطين
فرستاد ولی انگلیس برای اینکه همه را مثل ارامنه فدای حرس
و ارزو های خویشی بنماید بفرسطين سوق میدهد

و حید

باقتضار شاهزاده جلال الممالک

دیگر مگوی که پیچید گردش اختر بملک ایران طومار شهر و فضل و هنر